

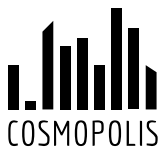
PRVÝ PRÍPAD DETEKTÍVA DUNCANA MCADAMA

MŔTVA Z OSTROVA SKYE

Nič nezostane skryté naveky

J. M. DALGLIESH

COSMOPOLIS

MŔTVA
Z OSTROVA
SKYE

J. M. DALGLIESH

J. M. DALGLIESH
MŔTVA Z OSTROVA SKYE

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 327. publikáciu.

Z anglického originálu *A Long Time Dead*, vydaného vo vydavateľstve Hamilton Press
v roku 2023, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Vydanie 1., 2025
Počet strán 328
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © JM Dalgliesh, 2023
First published in Great Britain in 2023 by Hamilton Press.
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Anna Chelemendiková, 2025
Cover photo © Chris Combe

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a použitia tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-009-9 (ePub)
ISBN 978-80-8305-008-2 (pdf)
ISBN 978-80-8305-007-5 (print)

ŠKÓTSKE MENÁ A MIESTA

Postavy:

Ruaridh /'ru:ə.ri:/ (Ruer-ih)

Èibhlin /'eiv.lɪn/ (Eiv-lin)

Mhari /'va:.ri/ (M-hari)

MacEachran /mæk'eɪ.kər.ən/ (Mak-Ek-ran)

Catriona /kæt'ri:.nə/ (Kat-ri-na)

Miesta:

Portree /pɔ:r'tri:/ (Por-tri)

Benbecula /ben'bɛk.ju.lə/ (Ben-be-ku-la)

Kensaleyre /,kɛn.sə'leɪr/ (Ken-sa-leir)

Carinish /'kær.i.nɪʃ/ (Kar-i-niš)

Trotternish /'trɒt.ər.nɪʃ/ (Trotr-en-iš)

Waternish /'wɔ:.tə.nɪʃ/ (Vater-niš)

Dunvegan /dʌn'veɪ.gən/ (Dun-vei-gan)

Raasay /'rɑ:.seɪ/ (Ra-si)

Isay /'i:.seɪ/ (I-sej)

Uist /ju:ɪst/ (Ju-ist)

Edinbane /'ɛd.ɪn.beɪn/ (E-din-bejn)

Airdrie /'ɛər.dri:/ (Er-dri)

PREDSLOV

Nebýt toho chladného vetra, ktorý sa dvíhal z Loch Dunvegan, mohla by tancovať na pláži niekde v Stredomorí. Rozdrvené biele koraly pod jej nohami žiarili v mesačnom svetle. Voda tu bola priezračnejšia než kdekoľvek inde na ostrove, o tom bola presvedčená. Keby boli v južnej Európe, pobrežie by lemovali vily, hotely a reštaurácie. Lenže tu, na polostrove Waternish v severozápadnej časti Skye, bola voda studená takmer po celý rok a aj po najteplejšom lete si na októbrové plávanie trúfali iba tí najodvážnejší plavci.

Slnko už zapadlo za horizont, ale mali pred sebou ešte asi hodinu svetla. Toto leto bolo k ostrovanom milosrdné, aspoň čo sa týkalo počasia. Hoci počet turistov každým rokom stúpал odvtedy, čo pred štyrmi rokmi otvorili most, ktorý ich spájal s pevninou v Kyle – čím sa ukončila štyristoročná prevádzka trajektov –, prínos, ktorý mala mať nová infraštruktúra pre miestnu komunitu, sa zatiaľ neukázal. Ľudia stále prichádzali na Misty Isle rovnako ako predtým, lenže teraz sa dostali na ostrov rýchlejšie. Veci sa na ostrove menili, podľa nej rozhodne k lepšiemu, no vedela, že nie každý s tým súhlasil.

Pieseň sa skončila a hudba ustala, vietor k nej priniesol šum rozhovorov a smiech. V šere postrehla Dougalov zápas s prehrávačom – buď nechápal, prečo hudba prestala, alebo sa snažil vybrať nejakú inú skladbu. Ak sa mu to nepodarí, môžu sa rozlúčiť s tanečnými hitmi. Dougal vždy musel mať tie najnovšie technické vychytávky a nebol spokojný, kým o tom všetci nevedeli.

Posadila sa na trávnatý breh. *Ghrobain* sa vypínal za jej chrbtom, osamelý kopec strážiaci Koralovú pláž. Otočila sa a z diaľky k nej doľahli vzrušené výkriky a smiech tých pár ľudí, ktorí vystúpili na vrchol a vychutnávali si nádherný západ slnka nad Duirinishom na západe. Ona ho už neraz videla, a preto nemala potrebu ísť tentoraz s nimi.

Roddy sa k nej dotackal, zosunul sa vedľa nej do trávy a podal jej fľašu piva. Pokúsila sa odmietnuť, no vtlačil jej ju do ruky.

„Na zdravie,“ povedal a štrngol si fľašou o jej fľašu.

Usmiala sa, ale fľaša sa nedotkla jej pier. Len ju krčvovito zvierala v ruke.

„*Si v poriadku, dievča?*“ opýtal sa Roddy tónom, ktorý používal iba vtedy, keď napodobňoval ich starého učiteľa chémie zo strednej, pána McClintocka. Otázka bola sprevádzaná zdvihnutým obočím a jeho pokusom o škúlenie, presne ako to robieval tento starý pán. Dôvod, prečo mal sklenené oko, bol predmetom nekonečných špekulácií počas celej strednej školy, ale študenti sa nikdy nedopracovali k jednoznačnému záveru. Možno sa o pravde vedelo, no bola oveľa prozaickejšia ako príčiny, ktoré si každý z nich dokázal vymyslieť, a tak ju zavrhli. Najpopulárnejšia verzia vždy bola, že vyrábala výbušniny a raz si nedal pozor. Skutočnosť, že mal už po päťdesiatke a nevedel si správne zastrčiť košeľu do nohavíc, ich len utvrďovala v tom, že to mohla byť pravda.

„Som v poriadku,“ odvetila ticho.

„Naozaj? Pretože takto neznies Isla, ktorú všetci poznáme a milujeme.“

„Prečo si ešte stále tu, Roddy?“

Pozrel sa na ňu a predstieral, že sa ho to dotklo.

„No, prišiel som zistiť, či si v pohode, ale ak na mňa chceš byť taká, môžem odísť.“ Usmiala sa, oprela sa mu ramenom o plece a srdečne ho objala. „Tak som to nemyslela a ty to vieš.“

Opäťoval jej úsmev a následne sa jeho pozornosť obrátila na ostatných, ktorí sa zhromaždili okolo neďalekého ohňa. „Prečo som neodišiel z ostrova?“

Prikývla. „Zdá sa mi, že všetci chcú odísť.“

„To preto, lebo väčšina naozaj chce!“ povedal a napil sa piva.

„Všetci to vravia, ale nie všetci to myslia vážne,“ povzdychla si a napila sa tiež. „Och... Roddy, čo to je?“ Pozdvihla fľašu proti svetlu, aby si prečítala etiketu. „Je to... je to...“

„Výborné? Chutné?“

„Odporné!“

„Hej, to tiež,“ uškrnul sa. Nedal sa odradiť a znova sa napil. Utriel si ústa chrbtom ruky a oblízal si pery. „To tá pachuť, ktorú cítiš po chvíli, však? Akoby ti oblízal ústa pes.“

„Celú noc to budem cítiť,“ zamračila sa. „Odkiaľ si to vzal?“

„Pamätáš sa na tú súpravu na domáce varenie piva, ktorú mama dala otcovi na Vianoce?“

Prikývla.

Toto je ono. Teda, prvá várka, ktorú sa mu podarilo urobiť.“

„Je to nechutné, Roddy. Fakt hrozné.“

„Prečo si myslíš, že mi ho otec dal?“ Roddy na ňu žmurkol. Naklonil sa trochu bližšie k nej a špičkou fľaše ukázal na partiu, ktorá už znovu tancovala, pretože hudba sa opäť rozozvučala. „Vidím, že si si našla nového kamaráta,“ vyslovil potichu a nenápadne ukázal na jedného chlapca. „Lenže zaslúži si to?“

„Ian?“

Roddy prikývol. „Urobil chybu a vie to. Myslím, že si mu zlomila srdce.“

„No, keby mal o mňa záujem, nepobozkal by predtým Ashlee, všakže?“

„Ach... ona ho pobozkala len preto, aby ťa naštvala.“

„Podarilo sa jej to,“ povedala a zdvihla fľašu.

„Chudák chlapec,“ zasmial sa Roddy. „Popoludní sa pripil, aby mal odvalu zbalit ťa. No netušil, že intrigy a ženská žiarlivosť prinútila jeho bývalú, aby sa pokúsila vraziť medzi vás klin.“

Posmešne si odfrkla. „Ak ešte stále myslíš na ňu, bude mi lepšie, keď toho nebudem súčasťou.“

„Chudák chlapec,“ poznamenal Roddy. „Lenže teraz je už na mol. Tá jeho popoludňajšia odvaľa ho dobehla.“

„Nemusel to robiť,“ podotkla. „Už ma mal zbalenú.“

„Naozaj?“ Roddy prekvapene otvoril ústa a zdvihol obočie. „Teda... ty máš odvalu! No daj si pozor, aby pán farár Matheson, náš cnostný strážca dobrých mravov na ostrove, nepočul takéto veci z tvojich úst.“

„Och... daj si pohov,“ utrúsila a štvkla ho laktom do rebier. Roddy zaskučal, no usmieval sa. Zmienka o jej otcovi v nej vyvolala vlnu melanchólie a začala sa nervózne hrať s fľašou v rukách. „Nemyslela som to tak.“

„Viem.“

„Dobre, dôležité je, že v tom máme jasno.“

„Lenže...“ Roddy sa na ňu pozrel s hraným bolestivým výrazom.

„Lenže čo?“

„Musela si niečo mať takmer s každým chlapom, ktorý je tu dnes večer?“

„Dnes sa hráš na môjho otca alebo čo?“

Pokrútil hlavou. „Dokonca aj Alex si to všimol.“

„Dobre. Idiot.“

„Ja alebo on?“

„Alex, samozrejme,“ odpovedala s úsmevom.

„Človek by si myslel, že bude spokojný s... akože sa volá?“ opýtal sa Roddy a očami hľadal v skupine Alexovu novú priateľku. Tváre teraz osvetľovali roztancované záblesky oranžovej a žltej, keď oheň poriadne vzplanul.

„Catriona,“ odvetila sucho.

„Aha, to je ona. Pristáhovala sa na ostrov iba na jar a už stihla zaseknúť pazúry do slabších pováh.“

„Nemusíš ju nenávidieť len kvôli mne, Roddy.“

„Nenávidieť? Vôbec nie.“ Zadíval sa na ňu a ospravedlňujúco rozpažil ruky. „Ja len nedôverujem nikomu z... odkiaľže je?“

„Z Airdrie.“

„No vidíš, to hovorí za všetko, nie?“

Rozosmiala sa a oprela si hlavu o jeho plece. „Si na mňa veľmi dobrý.“

„To viem. Nezaslúžiš si to, ale robím, čo môžem.“

Na chvíľu medzi nimi nastalo ticho, obaja počúvali jemné špliechanie vody na pláži, zatiaľ čo z diaľky doliehal smiech a rozhovory ostatných, ktorí oslavovali posledný večer leta predtým, ako sa všetci rozídu svojimi cestami. Niektorí odídu na univerzitu, iní začnú študovať učňovské odbory a zopár, medzi nimi aj Isla, stále nemalo tušenie, čo ich čaká.

„Prečo tu vlastne zostávaš, Roddy? Mohol by si ísť kamkoľvek.“

Posadila sa a on sa pohol a zmenil polohu, pričom sa na chvíľu snažil tváriť dospelejšie, no veľmi mu to nešlo.

„Kam by som išiel?“

„Kam len chceš. Myslela som si, že prijmeš to miesto v Glasgowe.“

„Ani náhodou! Kto by už len chcel žiť v Glasgowe? Plno ľudí... špina... a už nikdy by som nevidel slnko,“ dodal, salutujúc k oranžovej žiare na horizonte.

„No vážne, prečo si to odmietol?“

Roddy zoškrabával lepidlo na povrchu fľaše, kde bola pôvodná etiketa, skôr než ju jeho otec upravil na iný účel.

„Otec ma potrebuje. Jeho biznis... je toho príliš veľa na to, aby to zvládol sám.“

„Núti ťa zostať tu?“ opýtala sa neveriacky.

„Nie, práve naopak. A okrem toho,“ povzdychol si, „život vo veľkomeste nie je pre mňa. Vieš si predstaviť, že by som nebol každý deň pri vode?“

„Tvoje plávacie blany by ti zoschli a odpadli,“ usmiala sa.

„Presne tak.“ Roddy sa oprel o lakte. „A čo ty?“

Pokrčila plecami.

„To nie je odpoveď, Isla. Čo budeš robiť?“

„Neviem. Naozaj netuším.“

„Pôjdeš v otcových šlapajach?“ spýtal sa Roddy bez štipky irónie.

„Do cirkvi? Ja?“

Roddy sa zasmial. „Nie, myslel som tvojho brata. Nasledovať ho na univerzitu... nočné veľkomesto, alkohol, drogy a rokenrol. Alebo ako sa tomu dnes hovorí... tanečné hity, kluby?“

Usmiala sa. Roddy mal vždy talent vidieť veci z tej lepšej stránky. Aj preto ho mala tak rada.

„Naozaj neviem,“ zopakovala tichšie.

„No, jednu vec viem určite,“ vyslovil Roddy a vystrel sa, pričom sa zhlboka nadýchol.

„A to akú?“

„To, že si už dávno po smrti, dievča.“

Mykla sa. Roddy si to všimol a jeho výraz zväžnel.

„Toto rozhodne nie je Isla, ktorú poznám. Si v poriadku?“

Mávla rukou nad jeho obavami a zhlboka sa nadýchla. „Som v pohode, fakt.“

„Naozaj? Lebo tak nevyzeráš,“ prehovoril a znepokojene si kľakol. „Celý deň si nejako mimo.“

„Roddy, už to nechaj tak!“ Okamžite ju zaplavili pocity viny, že mu len tak odsekla, preto natiahla ruku a chytila ho za predlaktie. Jemne ho stlačila. „Prosím, už to nerieš.“

Neochotne prikývol a zovrel pery do tenkej čiary. Posadil sa a chvíľu mlčal. Zahľadel sa na jazero.

„Nechceš si zaplávať na Lampay?“ opýtal sa a ukázal na ostrov.

„Si normálny?“ pokrútila hlavou.

„Bol to iba nápad,“ odvetil, pošúchal si nos a napil sa z fľaše. Znova sa k nemu pritisla a on ju objal, jemne ju k sebe privinul.

„Čo by som si bez teba počala, Roddy?“ Neodpovedal. Obaja sedeli v tichosti a sledovali, ako sa ostatní zabávajú. „Čo by som si počala?“ zašepkala si pre seba.

„Môžeme tu sedieť a spomínať na dobré časy,“ poznamenal Roddy, „alebo si môžeme zaspievať nejakú smutnú pieseň a oplakávať naše mladé roky, keď ešte všetko bolo lepšie, predtým, než to zničila dnešná mládež.“

Rozosmiala sa a vyštverala sa na nohy. Natiahla sa, chytila Roddyho za voľnú ruku a vytiahla ho hore.

„Myslím, že by sme sa mali pridať k ostatným. Zaspievať si, zatancovať si a poriadne sa zabaviť!“

„Naozaj?“ opýtal sa Roddy. Zatváril sa trochu sklamane. „Ja som práve premýšľal, aké by to bolo pekné, keby sme si poriadne zasomrali.“

1. KAPITOLA

Kelly zúrivo ťukala do klávesnice. Len Boh vedel, o čom vlastne písala. Vedela, že ju pozoruje. Mala schopnosť nakloniť hlavu tak, aby periférne zachytila niečí pohľad, bez toho, aby si to dotyčný všimol.

Pozrel sa na hodinky, potom na hodiny na stene, aby si overil, či sa čas na nich zhoduje. Bolo to tak.

„Príde za tebou, hneď ako bude môcť,“ povedala bez toho, aby zdvihla zrak. Jej talent bol neuveriteľný.

„Ja som nič nepovedal,“ odvetil.

Jej prsty sa prestali pohybovať po klávesnici a zadívala sa naňho. „Chcel si sa práve opýtať.“

Nemohol namietaať. Mala pravdu. Zhlboka sa nadýchol, zvažujúc, či neskočí dolu do bufetu po kávu a sendvič.

„A ani neuvažuj o tom, že odídeš. Len by sa to zhoršilo.“

Detektívny inšpektor Duncan McAdam zdvihol ruky na znak nevinu a Kelly si takmer dovolila luxus krátkeho úsmevu, než jej tvár opäť nadobudla prísny výraz. Duncan vstal zo stoličky, ponáľahoval

si nohy a začal sa voľne prechádzať po kancelárii, pričom sa díval na obrázky na stene, akoby si ich prezeral prvý raz. Cítil na sebe Kellin pohľad.

Otočil sa a ona rýchlo odvrátila zrak, lenže urobila to o sekundu neskôr, ako mala. Podišiel k jej stolu a oprel sa o jeho hranu. Pozrela sa naňho a jej pohľad sa pomaly presunul na miesto, kde sedel. Duncan sa nepohol. Sprisahanecky sa naklonil a zadíval sa na chodbu, kde práve prechádzal okolo muž v uniforme.

„Tak čo, má dnes ráno dobrú náladu?“

Zamračila sa naňho.

„Zlú náladu?“

„Má... profesionálnu náladu.“

To mu veľmi nepomohlo. *Starý*, ako ho všetci volali, bol vždy profesionálny, aspoň čo sa týkalo jeho vystupovania. Jedna z rád, ktorú Duncan dostal na začiatku svojej kariéry, bola, aby vždy dobre spoznal svojho nadriadeného. Ignoroval túto múdrosť v prvej polovici kariéry a neskôr sa snažil, no aj keď sa mu podarilo zistiť, čo od neho šéf chce, vždy katastrofálne zlyhal v tom, aby to premenil na svoju výhodu. Aspoň zatiaľ.

„Nemáš predstavu o tom, prečo ma chce vidieť?“

Zamračila sa a pokrútila hlavou.

„No tak, musíš niečo tušiť,“ namietal. „Tebe predsa nikdy nič neujde a jeho máš prečítaného.“

Dvere sa otvorili a vošiel ich nadriadený. Duncan sa rýchlo odlepil od stola a prikývol náčelníkovi detektívov.

„Dobré ráno, pane.“

„Je ozaj dobré?“

Duncan sa usmial. „Myslím si, že áno, pane. Dnes som našiel voľné miesto na parkovisku. Prvý deň po dovolenke. Asi by som si mal kúpiť žreb do lotérie.“

Náčelník detektívov Mullen si ho premeriaval. Duncan nedokázal

odhadnúť, či je iba podráždený, alebo ním jednoducho opovrhuje. Pochyboval však, že by na tom záležalo.

„Podťe do mojej kancelárie, inšpektor McAdam.“

Otočil sa a vrátil sa do svojej kancelárie bez toho, aby sa obzrel. Duncan našpúlil pery, pozrel sa na Kelly a zdvihol obočie. Oslovil ho skoro celým titulom. Bolo to takmer, ako keď ho otec načapal, ako sa hrabe v plechovke so sušienkami, keď mal osem rokov.

„Myslím, že mám problém,“ zašepkal, narovnal sa a vykročil. Kelly sa usmiala. „Nejaká rada na poslednú chvíľu?“

„Možno menej vtipkovania?“

„Potom mám problém,“ skonštatoval a rýchlo zamieril do kancelárie.

„Zatvorte dvere, Duncan.“

Urobil, čo mu bolo povedané. Postavil sa pred stôl a jeho nadriadený mu kývol, aby si sadol oproti nemu. Starnúci šéf kriminalistického oddelenia sa na Duncana prísne pozrel, predklonil sa, oprel si lakte o stôl a zložil ruky pred sebou.

„Ako sa cítite?“

Tá otázka vyrazila Duncanovi dych. Mullen nebol ten typ šéfa, ktorý by sa zaujímal o pocity. Bol stará škola. Jeden z tých posledných, ktorí sa ešte držali, aj keď ich postupne vytláčala nová generácia nadriadených, ktorí trávili rovnako veľa času na manažérskych školeniach ako na polícii.

„Som... v poriadku, ďakujem, pane.“

„Ste nervózny z návratu?“

Duncan zdvihol obočie a pootvoril ústa, premýšľajúc nad tým, čo by mala byť správna odpoveď. „Nie... nie je to prvýkrát.“ Posledné slová doplnil krátkym úsmevom, čo okamžite olutoval, keďže Mullen si prešiel jazykom po vnútornej strane líca, čo bolo jasným prejavom podráždenia. Duncan by dal veľa za to, aby si mohol s týmto mužom zahrať poker. Možno mu nedokázal

vyhovieť, ale keď bolo treba, vedel ho prečítať. Lenže väčšinou až príliš neskoro.

Mullen otvoril zložku pred sebou a začal si prezerat' dokument navrchu. Duncan si bol istý, že obsah už prečítal, a ako poznal Mullena, pravdepodobne ho aj vedel naspamäť. Pokúsil sa nakloniť, aby videl, na čo sa díva, a takmer sa pri tom nechal pristihnúť, keď sa jeho nadriadený naňho pozrel. Duncan sa iba nevinne usmial.

„Chápem, že ste sa rozhodli nepodať odvolanie. Stále to platí?“

Duncan prikývol. „Áno, pane.“

Mullen presunul pohľad späť na zložku a Duncan natiahol krk, aby videl to, o čom sa domnieval, že sú poznámky z jeho disciplinárneho konania.

Mullen sa zhlboka nadýchol. „Komisia sa rozhodla udeliť vám iba ústne pokarhanie. Bude vedené vo vašom spise šesť mesiacov.“

„Viem o tom, pane, ale ďakujem za pripomienku.“

Mullen sa naňho prísne zadíval.

„Vaše správanie... nie je to, čo očakávam od dôstojníka pod mojim velením, inšpektor McAdam.“

Duncan sa cítil trápne, nevedel, čo povedať. Prijal výsledok vyšetrovania a bol rád, že je po tom. V každom prípade sa formálny proces skončil. Lenže jeho následky... ešte stále trvali.

„Rozumiem, pane. Poučím sa z toho.“

Mullen prižmúril oči, akoby zvažoval, či to myslel úprimne. Zhlboka sa nadýchol, zavrel zložku a dvakrát poklepal prstami po obale.

„Táto záležitosť je teda uzavretá.“

Duncan sa zahľadil na výraz svojho nadriadeného a došiel k inému záveru, aj keď to nepovedal nahlas. Namiesto toho sa srdečne usmial.

„Dobre, teraz k iným záležitostiam,“ nadviazal Mullen. Akékoľvek nádeje, že čoskoro opustí kanceláriu, sa rozplynuli. „Velenie zo severu si vás vyžiadalo, Duncan.“

Bol prekvapený. „Chcú mňa? Prečo?“

„Pánboh vie, inšpektor McAdam, ale všetci máme svojich nadriadených, však?“

„Bol som preč dva mesiace, ako mohli...“

„Boli ste suspendovaný dva mesiace, Duncan. Nebola to dovolenka.“

„Stále som mal oči otvorené, pane. Uisťujem vás.“

„Naozaj? O tom nepochybujem,“ vyslovil Mullen s neskrývaným sarkazmom v hlase. „Prijal som to vo vašom mene. Koniec koncov vaše prípady boli prerozdelené iným osobám, kým ste boli... mimo... a tak vás tu nepotrebujeme.“

Duncan cítil, že ho posledná veta zasiahla ako nôž priamo do srdca. Mullen si to všimol a ospravedlňujúco sa usmial.

„*Zatial* vás tu nepotrebujeme,“ dodal Mullen, hoci Duncan si bol istý, že tie pôvodné slová použil úmyselne. „Určite to chápete. Okrem toho je to dobrá príležitosť, ako sa dostať späť do víru diania niekde mimo akvária so zlatými rybkami v Glasgowe.“

Prvýkrát v živote počul, že niekto označil širšiu oblasť Glasgowa, kde žije štyridsať percent populácie, za akvárium so zlatými rybkami, ale Mullen mal vždy tendenciu preháňať.

„Takže...“ zamyslel sa Duncan nahlas, „kam presne mám ísť?“

„Domov, inšpektor McAdam.“ Mullen položil dlane na stôl a usmial sa. „Na chvíľu sa vrátite domov.“

Ak bolo možné, aby mu ešte viac zovrelo srdce, tak sa to práve stalo. Mullen pozorne skúmal jeho výraz.

„Myslel som si, že vás poteší návrat na známe miesta... k známym tváram. Pochybujem, že sa od vášho odchodu toho veľa zmenilo.“

A to bol presne ten problém a jeden z dôvodov, prečo odišiel. Perspektíva návratu na ostrov ho nijako netešila. V tej chvíli mohol položiť mnoho otázok. A ešte viac bolo takých, ktoré by mal položiť. No nakoniec zo seba dostal ľútostivým tónom iba jedno slovo.

„Prečo?“

Mullen sa oprel do kresla, očividne pobavený Duncanovou úzkosťou.

„Pretože si vás vyžiadali. Predpokladám, že preto, lebo pochádzate zo Skye. Viete lepšie než ostatní, akí sú ľudia z ostrova.“

„Pane?“ Duncan si nebol istý, či sa s tým má zmieriť, alebo sa uraziť.

„Ľudia sú tam prepojení, Duncan. Každý pozná každého... a cudzincom nedôverujú.“

Podľa Duncanových skúseností to bola pravda. V každej komunite, v ktorej kedy pracoval, ľudia dôverovali tomu, čo im bolo známe, a neverili ničomu, čo im bolo cudzie. Bolo jedno, či išlo o odlahlú ostrovnú komunitu farmárov, alebo Carlton v Glasgowe. Ľudia vždy verili tomu, čo poznali, a nedôverovali tomu, čo nepoznali.

„Možno sa otvoria niekomu zo svojich,“ dokončil Mullen. Duncan si uvedomil, že prestal počúvať uprostred vety. „Nemalo by to trvať viac ako týždeň alebo dva, maximálne tri.“

„Prepáčte, pane. O aký prípad ide?“

„Pamätáte si zmiznutie tínedžerky v lete, pred asi dvadsiatimi rokmi?“

Duncan nemusel dlho loviť v pamäti. Prípad šokoval celý ostrov, keď jedno dievča zmizlo bez stopy a už o ňom nikto nikdy nepočul. Vtedy sa začala veľká pátracia akcia na pevnine aj na mori, ktorú následne nahradilo policajné vyšetrovanie jeho zmiznutia. Pokiaľ Duncan vedel, nikdy sa nenašlo, ani v tom čase, ani neskôr. Vtedy bol len chlapcom v krátkych nohaviciach, chodil na základnú školu a chystal sa na strednú. Dodnes si pamätal, ako sa o tom jeho rodičia potichu rozprávali, keď si mysleli, že on a jeho sestra nepočúvajú. Prípad bol stále opradený fámami a klebetami.

„Isla Mathesonová,“ vyslovil Duncan potichu meno, na ktoré nemyslel už roky, a teraz ho mal znovu na jazyku.

„Áno, to je ona,“ prikývol Mullen rozhodne. „Našli ju.“ Duncan

sa naňho s očakávaním pozrel, vedel, že sa nemusí pýtať. „Jej telo objavili pred tromi dňami. V databáze sme našli zhodu DNA a informovali sme jej príbuzných.“

„Bola zavraždená?“

„Na to je tu tím, aby to zistil, Duncan,“ poučil ho Mullen, vystrel sa a ukázal na dvere. „Inšpektor Jameson vás tam bude očakávať dnes večer.“

„Dnes?“ povedal Duncan nahlas. V hlave mu vírilo množstvo myšlienok. „Myslím... musím sa porozprávať so svojou partnerkou.“

Mullen spýtavo nadvihol obočie.

„Nemôžem sa len tak zdvihnúť a odísť bez slova...“

Mullen mrkol na hodinky. „Do štyroch hodín tam viete byť, takže máte dostatok času, aby ste si všetko zariadili.“

Duncana to podráždilo. Zamračil sa. Byť preč možno nebol najhorší zo všetkých možných scenárov, ale vrátiť sa na Skye bolo ako ísť z dažďa pod odkvap. Tak či onak, Mullenovi to bolo jedno. Vlastne sa zdalo, že si užíval Duncanovu reakciu.

„Áno, pane. Popoludní tam vyrazím.“

„Dobre.“ Ukázal na dvere. „To je všetko, inšpektor McAdam.“ Duncan, na moment ponorený v myšlienkach, zdvihol zrak, prikývol a náhlivo vstal. Mullen sa otočil k obrazovke na stole, tváriac sa, že prechádza na ďalšiu úlohu, no v skutočnosti tým len Duncanovi dával najavo, že má odísť.

Keď Duncan otvoril dvere, Mullen naňho zvolal: „Nemusíte sa ponáhľať s návratom, Duncan. Zmena je rovnako dobrá ako dovolenka, nie?“

Duncan, zvierajúci kľučku dverí tak pevne, až mu zbeleli kĺby na prstoch, sa obzrel a usmial sa tak presvedčivo, ako len dokázal.

„Áno, pane. Už sa na to teším.“

„Dobre,“ povedal Mullen a odvrátil sa. Duncan odišiel z kancelárie a jemne zatvoril za sebou dvere, keď si všimol, že sa naňho pozerá

Kelly a usmieva sa. Vstala zo svojho miesta a zdvihla zväzok papierov zopnutých veľkou sponou. Keď k nej pristúpil, podala mu ich.

„Tvoja trasa, ubytovanie, kontakty a všetky detaily, ktoré budeš potrebovať na cestu.“

Zbežne si prezrel prvú stranu, našiel hotelovú rezerváciu a s úsmevom zhodnotil: „No, aspoňže je to slušný hotel.“

Kelly stíšila hlas. „Mala som ti vybaviť penzión, ale nepoviem to nikomu, ak to ani ty nikomu nepovieš.“ Žmurkla a on sa usmial.

„Ďakujem, Kelly. Vždy som ťa mal rád.“

Na stole jej zazvonil telefón a ona sa otočila, aby prijala hovor.

„Áno, odkážem mu to, pane.“ Položila telefón a pozrela sa naňho s hanblivým úsmevom. „Vraví, aby si nestrácal čas rečnením.“

Dotkol sa spánku okrajom papierov, potichu jej poďakoval a vyšiel z kancelárie. Keď bol už na chodbe, premýšľal o svojom návrate domov. Niežeby mu to až tak prekážalo – i keď určite by sa zaobišiel aj bez toho –, za tie roky sa vrátil na ostrov viackrát, ale odísť teraz nebolo preňho práve najlepšie načasovanie.

Chodba bola prázdna a Duncan mrkol na hodinky. Ak by zavolał teraz, zastihol by Natalie ešte pred jej odchodom do práce. Vybral mobil, oprel sa o stenu, zhlboka sa nadýchol a vytukal jej číslo.

„Ahoj, to som ja,“ povedal. „Ako sa máš?“

„Čo sa deje?“

Zostal zaskočený. „Čo tým myslíš?“

„Ten tón. Používaš ho iba vtedy, keď mi chceš oznámiť niečo zlé.“

„Nie...“ odvetil, ale v duchu vedel, že to asi bola pravda. „No musím s tebou hovoriť o...“

„Vedela som to. Si späť prvé ráno a už ťa zase suspendovali, však?“

„Nie...“

„Tak o čo ide?“

Na Glasgownoch bolo niečo, čo Duncan vždy obdivoval a zároveň nenávidel takmer rovnakou mierou – záviselo to od

toho, či on bol ten, komu to bolo adresované, alebo nie –, a to bola ich takmer brutálna úprimnosť. Natalie jej mala na rozdávanie.

„Musím odísť.“

„Odísť?“ spýtala sa. Bola nahnevaná alebo len zvedavá? Nevedel to určiť z jej hlasu.

„Odísť kam?“

„Na Skye... kvôli prípadu.“

„A musíš to byť ty?“ Otázka bola rozhodne položená obviňujúco. „Pretože veľký Duncan McAdam je jediný policajt v Škótsku, ktorý môže vyšetrovať zločin niekde na kraji sveta?“

„Nie je to úplne tak,“ oponoval, snažiac sa zachovať si pokojný a neutrálny tón. „A tiež nemám na výber.“

„Vždy máš na výber, Dunc. Vždy.“

„Môžeš sa o tom porozprávať s mojím šéfom, ak chceš.“

„Kedy odchádzaš?“

„Dnes. Hneď ako si zbalím veci.“

„A čo oslava narodenín môjho otca tento víkend?“

„Ach...“ zamračil sa. Úplne na to zabudol, aj keď teraz s tým už nemohol nič urobiť. „Nuž, nestihnem to.“

„Naozaj?“

Poznal ten tón a pripravil sa čeliť jej výbuchu.

„Viem, že načasovanie nie je najlepšie...“

„Nie, Duncan. Načasovanie je dokonalé.“

„Skutočne?“ opýtal sa, stíšil hlas a kývol na kolegu, ktorý ho míňal na chodbe.

„Áno, a dokonca ti pomôžem s balením.“

Toto bol ten zvrät, ktorý očakával.

„Naozaj?“ Bol pripravený na to najhoršie.

„Áno, nemusíš si robiť starosti s balením, tvoje tašky ti vyložím na ulicu.“

„Natalie, no tak. Povedal som ti, že v tomto prípade nemám na výber...“

„Možno keby si si nechal nohavice oblečené, neposral by si si to a ne-nasral všetkých vrátane mňa, neposielali by ťa teraz vyšetrovať ovce.“

Musel uznať, že mala pravdu. „Nat...“

„Nie, myslím, že si povedal toho už dosť, Duncan. Tvoje veci budú pripravené na vyzdvihnutie skôr, než odídem do práce. Uži si to na Skye a neponáhľaj sa späť, ty malý smrad!“

Hovor sa skončil a Duncan stisol pery, zamračil sa a zadíval sa na displej.

„No, dopadlo to celkom dobre,“ povedal si potichu, vkladajúc mobil do vrečka. „Vzhľadom na okolnosti.“

„Si v poriadku, Dunc?“ Bol to známy hlas inšpektorky Lyndsay Scottovej, ktorá sa k nemu blížila po chodbe. Pozrel sa na ňu, usmial sa a prikývol. „Kedy odchádzaš na Skye?“

„Predpokladám, že hneď ako si vyzdvihnem oblečenie spod odkvapu.“ Pozrela sa naňho zmätene a on iba mávol rukou. „Zbalím si veci a odídem po obede.“

„Asi to nie je to, čo si očakával od svojho prvého dňa po návrate, však?“

Zamračil sa. „Povedz mi, vie každý na tejto stanici, že tam idem?“

Uškrnula sa. „Len tí, ktorí sú v obraze. Bude to pre teba dobré, Duncan. Šanca dať sa dokopy, usporiadať si veci.“

„Teraz znieš ako pán vedúci,“ uškrnul sa a ukázal hlavou na kanceláriu nadriadeného.

„Daj mi vedieť, ako sa to vyvíja,“ požiadala ho skôr, ako vykročila ďalej po chodbe.

„Jasné.“ Končekmi prstov si zatlačil na oči a potom si oboma rukami prešiel po tvári, pričom sa zadíval hore. „Naspäť domov,“ povedal a plesol sa dlaňami po lícach. „Panebože.“